

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/58/2023
Identifikačné číslo spisu:	5306010519
Dátum vydania rozhodnutia:	23.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:5306010519.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci obvineného Ing. N. G., pre trestný čin neodvedenia dane poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 23. októbra 2024 v Bratislave, o dovolaní obvineného Ing. N. G. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 25. augusta 2022, sp. zn. 3To/16/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. N. G. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Čadca (ďalej tiež „okresný súd" alebo „súd prvého stupňa") z 24. augusta 2021, sp. zn. 2T/166/2006 bol obvinený Ing. N. G. (ďalej tiež „obvinený" alebo „dovolateľ") uznaný za vinného z trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 zo skutku v bode 1/ a zo skutku v bode 2/ z trestného činu nezaplatenia dane podľa § 148b ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 (ďalej tiež „Trestný zákon"), ktorých sa dopustil na tom skutkovom základe, že:

skutok v bode 1

-ako predseda predstavenstva a zodpovedná osoba za firmu General Road, a.s. so sídlom Oščadnica č. 1180, okr. Čadca, v období od 15.5.2000 do 21.9.2000 v zmysle zákona č. 274/1994 Z. z. o Sociálnej poisťovni vo vtedy platnom znení, zrážal poistné na nemocenské poistenie a dôchodkové zabezpečenie a v zmysle zákona č. 366/1999 Z. z. o daniach z príjmov vo vtedy platnom znení, zrážal daň z príjmov fyzických osôb zo závislej činnosti za svojich zamestnancov, pričom zrazené poistné neodviedol Sociálnej poisťovni-pobočka Čadca v celkovej sume 108.283,-Sk (3.594,34 Eur) a zrazenú daň neodvádzal Daňovému úradu v Čadci v celkovej sume 39.483,27 Sk (1.310,60 Eur), tieto si ponechal, čím mu vznikol dlh voči týmto inštitúciám v celkovej sume 147.766,27 Sk (4.904,94 Eur),

skutok v bode 2

- ako predseda predstavenstva a zodpovedná osoba za firmu General Road a.s. so sídlom Oščadnica č. 1180, okr. Čadca, v termínoch do: 25.05.2000, 25.08.2000 a 25.09.2000 nezaplatil v zmysle § 41 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty vo vtedy platnom znení, splatnú daň z pridanej hodnoty v celkovej sume 207.670,96 Sk (6.893,41 Eur) a v zmysle § 14 ods. 1 zákona č. 87/1994 Z. z. o cestnej dani vo vtedy platnom znení, nezaplatil do 31.01.2000 a do 05.05.2000 splatnú cestnú daň za rok 2000 v sume 79.109,73 Sk (2.625,96 Eur), a to i napriek tomu, že v termínoch splatnosti disponoval finančnými prostriedkami na úplnú, alebo aspoň čiastočnú úhradu splatných daní, čím celkovo nezaplatil Daňovému úradu v Čadci splatnú daň- daň z pridanej hodnoty a cestnú daň v sume 286.780,69 Sk (9.519,37 Eur).

Za to súd prvého stupňa obvinenému uložil podľa § 148a ods. 2 Trestného zákona s použitím § 35 ods. 1, § 40 ods. 1 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého mu podľa § 58 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložil a podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu vo výmere 1 rok.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote obvinený odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 25. augusta 2022, sp. zn. 3To/16/2022, zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a na podklade § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám uložil obvinenému Ing. N. G. podľa § 148a ods. 2 Trestného zákona s použitím § 35 ods. 1 Trestného zákona, § 53 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, peňažný trest vo výmere 800,- Eur a podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona ustanovil obvinenému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 týždne.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený vo svoj prospech prostredníctvom svojho obhajcu prof. JUDr. Tomáša Strémyho, PhD. dovolanie, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku.

Obvinený namietal zásadné porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Dôvodil, že odvolací súd na verejnom zasadnutí dňa 25. augusta 2022 prerušil jeho prednes s vysvetlením, že súdu sú známe okolnosti a následne mu neumožnil v prednese pokračovať. O tejto skutočnosti dovolaciemu súdu predložil čestné prehlásenie JUDr. S. M., ktorý sa predmetného verejného zasadnutia zúčastnil ako verejnosť. Odvolací súd tým, že prerušil jeho prednes a neumožnil mu v ňom pokračovať, zásadne porušil jeho právo na obhajobu, právo na súdnu a inú ochranu a právo na spravodlivý proces. Zároveň, podľa jeho názoru, bolo zásadne porušené jeho právo na obhajobu tým, že na verejnom zasadnutí 25. augusta 2022 sa súd nevysporiadal s jeho návrhom doplnenie dokazovania - doplnenie znaleckého dokazovania ku skutočnému stavu pokladne a nebola mu poskytnutá žiadna odpoveď, prečo nebol ním navrhovaný dôkaz pred odvolacím súdom vykonaný.

Obvinený namietal tiež nesprávne právne posúdenie zisteného skutku v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a to v súvislosti s jeho právnym postavením predsedu predstavenstva obchodnej spoločnosti General Road, a. s. ako kolektívneho orgánu. Preto nebol oprávnený vykonávať právne úkony v mene tejto spoločnosti voči tretím subjektom samostatne, ale iba spoločne s ďalším členom predstavenstva. Podľa jeho názoru, súdy ho nesprávne pokladajú za trestnoprávne zodpovedný subjekt, ktorý zrážal príslušné dane, odvody a príspevky zamestnancom a neodviedol ich príslušným inštitúciám (skutok v bode 1) a nezaplatil príslušné splatné dane daňovému úradu (skutok v bode 2), hoci disponoval prostriedkami na úplnú alebo čiastočnú úhradu daní. Má za to, že „faktický výkon a postavenie obvineného v spoločnosti“ vylučujú záver súdov, že to bol výlučne on, ktorý rozhodoval o nakladaní s finančnými prostriedkami.

Dovolateľ odmietol závery súdov, že nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Argumentoval osobnou situáciou (mal sa v rozhodnom čase sťahovať z Belgického kráľovstva na územie Slovenskej republiky), ako aj tým, že voči spoločnosti bola vedená exekúcia. Odmietol závery súdov, že uprednostnil použitie finančných prostriedkov spoločnosti na ďalšie podnikanie, teda dosiahnutie ďalšieho zisku, na úkor

plnenia odvodových povinností voči štátu. Prezentoval názor, že jeho trestná zodpovednosť je vylúčená, pretože povinnosť uhrádzať splatnú daň a poistné mala obchodná spoločnosť General Road a. s. a on sám vystupoval výlučne „iba“ ako člen kolektívneho štatutárneho orgánu. Dôvodil tiež, že v čase spáchania skutku neexistovala právna norma, podľa ktorej by bolo možné trestne stíhať člena štatutárneho orgánu za skutok, ktorého subjektom je právnická osoba. V čase spáchania skutku totiž platilo ustanovenie § 90 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého organizátorom, návodcom, alebo pomocníkom trestného činu uvedeného v odseku 1 môže byť iba osoba, ktorá nemá vlastnosť, spôsobilosť alebo postavenie tam vyžadované. Zmenu mala priniesť až neskoršia právna úprava § 90 ods. 2 Trestného zákona účinného od 1. septembra 2002. Vytýkal tiež, že skutky v bodoch 1/ a 2/ neobsahujú znak úmyselného zavinenia.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona v ustanoveniach § 34 Trestného poriadku, § 90 ods. 2 a § 16 ods. 1 Trestného zákona v jeho neprospech, aby zrušil rozsudky okresného a krajského súdu v celom rozsahu a prikázal, aby okresný súd trestnú vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Čadca (ďalej len „prokurátor“). Uviedol, že z dôvodov uvádzaných obvineným nemožno konštatovať zásadné porušenie jeho práva na obhajobu. Pokiaľ obvinený v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku akcentoval údajnú nemožnosť vyvedenia trestnoprávnej zodpovednosti voči predsedovi predstavenstva bez splnenia ďalších podmienok, tak s uvedenou argumentáciou sa prokurátor nestotožňuje. V danom prípade vykonané dôkazy najmä vo forme výsluchov svedkov potvrdili jeho priamu zodpovednosť za rozhodovanie o úhradách v mene obchodnej spoločnosti, pričom v bankách mal zriadený podpisový vzor. Napokon vinu obvineného potvrdzuje aj jeho výpoveď z prípravného konania v dňoch 4. júla 2001 a 14. apríla 2003, keď uviedol, že v rozhodnom období, bol len on kompetentný pre rozhodnutie o úhrade daní a poistného a len on mohol vydať príkaz na ich úhradu. Na základe vyššie uvedených dôvodov prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

K vyjadreniu prokurátora sa prostredníctvom obhajcu písomne vyjadril obvinený. Prokurátor nereagoval na argumentáciu, že obvinený nie je platiteľom dane a poistného, ale je ním obchodná spoločnosť. Jeho stanovisko považuje za účelové a zavádzajúce.

Podaním z 19. septembra 2023 obvinený dovolaciemu súdu oznámil, že prisľúbené čestné prehlásenie JUDr. S. M. k priebehu verejného zasadnutia odvolacieho súdu z 25. augusta 2022 nepredloží, pretože vyššie uvedený zomrel.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobami oprávnenými na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok proti výroku o treste (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd v tejto trestnej veci dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejme, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom

taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 60 ods. 1 Trestného poriadku o oprave, doplnení a námietkach proti záznamu alebo proti zápisnici rozhodne orgán, o ktorého záznam alebo zápisnicu ide. Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná sťažnosť.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z dikcie tohto ustanovenia je totiž nepochybne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom.

Pokiaľ obvinený argumentoval, že odvolací súd na verejnom zasadnutí konanom 25. augusta 2022 prerušil jeho prednes a následne mu neumožnil v ňom pokračovať, tak opodstatnenosť tejto námietky nie je preukázaná. Svedčí o tom zápisnica z verejného zasadnutia odvolacieho súdu z 25. augusta 2022, z obsahu ktorej nemožno vyvodit' tvrdenie obvineného, teda že by bol jeho prednes prerušený a následne mu nebolo umožnené v ňom pokračovať. V danom prípade dovolací súd vychádza z premisy, že zápisnica z verejného zasadnutia odvolacieho súdu preukazuje a poskytuje pravdivý obraz o úkone súdu, a teda zachytáva skutočný obraz priebehu verejného zasadnutia, pokiaľ sa nepreukáže opak. Obvinený dovolaciemu súdu nepredložil žiadne čestné prehlásenie, ktoré malo porušenie jeho práv, podľa jeho vyjadrenia, preukazovať a taktiež ani z obsahu spisu nevyplyvajú žiadne jeho námietky (v zmysle § 60 ods. 1 Trestného poriadku), vznesené proti obsahu zápisnice z predmetného verejného zasadnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd v tomto smere nezistil žiadne a tobôž nie zásadné porušenie práva obvineného na obhajobu.

Dovolateľ namietal, že na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu konanom 25. augusta 2022 nebolo rozhodnuté o jeho návrhoch na doplnenie dokazovania, pričom dôvod odmietnutia sa dozvedel z písomného vyhotovenia rozsudku odvolacieho súdu (strana 11 odsek 2 rozsudku odvolacieho súdu). Najvyšší súd konštatuje, že uvedená námietka nepredstavuje zásadné porušenie práva na obhajobu, pretože obvinenému dôvod odmietnutia doplnenia dokazovania súd vysvetlil (nadbytočnosť ďalšieho dokazovania). Navyše ustanovenie § 295 ods. 2 Trestného poriadku o dokazovaní na hlavnom pojednávaní sa na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu použije len vtedy, ak sa na verejnom zasadnutí vykonávajú dôkazy, nepoužijú sa pritom priamo, ale „primerane“. V súvislosti s namietanou vadou už najvyšší súd judikoval (R 48/2018), že: „Ak v odvolacom konaní strana navrhla vykonať dôkaz a odvolací súd, konajúci na verejnom zasadnutí, jej nemieni vyhovieť, nie je potrebné, aby návrh formálne

(s odrazom v zápisnici o verejnom zasadnutí) odmietol (na rozdiel od súdu prvého stupňa konajúceho na hlavnom pojednávaní). Z hľadiska zachovania práv obhajoby [čomu zodpovedá aj dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] je podstatné, či sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s návrhom, respektíve dôkaznou situáciou vo vzťahu k návrhom dotknutej okolnosti vysporiadal; k takému vysporiadaniu môže dôjsť aj konkrétnym odkazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s jeho prípadným doplnením." V posudzovanom prípade odvolací súd s poukazom na iné vo veci vykonané dôkazy vysvetlil, z akého dôvodu pokladá návrh na doplnenie dokazovania za nadbytočný. Dovolací súd preto v danej veci nedospel k záveru o porušení práva obvineného na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018). Výššie citované ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorá prináleží iba ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky.

Inak povedané, vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete rozsudku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové (viď aj R/57/2007, S/3/2011, R/7/2011). Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho.

Obvinený, zhodne so svojou predchádzajúcou obhajobou namieta, že on sám nenesie trestnoprávnu zodpovednosť za skutky uvedené v bodoch 1) a 2) napadnutého rozsudku. Ako už najvyšší súd uviedol, dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemožno naplniť námietkami proti správnosti, či úplnosti zisteného skutku. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súdy ustálili, že obvinený ako „predseda predstavenstva a zodpovedná osoba" v rámci činnosti spoločnosti General Road, a. s., bol oprávnený rozhodovať o použití finančných prostriedkov a daní skutočnosť explicitne vyjadrili v dĺžke skutkových viet. Pokiaľ teda obvinený spochybňoval svoju zodpovednosť (s poukazom na kolektívnu povahu predstavenstva akciovej spoločnosti ako štatutárneho orgánu), predkladal dôkazne nepodložené úvahy o delegácii kompetencií na finančného riaditeľa, či deklaroval svoje vlastné konanie s odbornou starostlivosťou, tieto námietky, či úvahy sú skutkovej povahy a z pohľadu dovolacieho konania ich nie je možné skúmať. V daných súvislostiach dovolací súd zdôrazňuje, že podstata trestnej zodpovednosti obvineného pramení z nekonania, teda že ako štatutárny orgán bol povinný konať ale nekoná, teda neuhradil a ani nevydal žiaden pokyn na úhradu dane a poistného. Poukaz obvineného na ustanovenie § 90 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom v čase spáchania skutku je irelevantný, pretože nebol uznaný za vinného ako organizátor, návodca či pomocník trestného činu, ale ako priamy páchatel trestného činu. Obvinený tiež namietal, že v skutkových vetách nie je výslovne uvedená subjektívna stránka trestného činu. Takáto dovolacia námietka je neopodstatnená, pretože súčasťou popisu skutku (v tzv. skutkovej vete) sú najmä okolnosti spáchania skutku, miesto, čas a spôsob jeho spáchania (§ 163 ods. 3 Trestného poriadku), z ktorého popisu implicitne vyplýva aj forma úmyselného

zavinenia, a to bez ohľadu na to či bolo alebo nebolo použité slovo „úmyselne". Iba marginálne najvyšší súd dodáva, že v rámci dovolacieho konania nie je možné skúmať subjektívnu stránku trestného činu, keďže zavinenie trestného činu predstavuje vnútorný psychický vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. ako sa navonok prejavuje v konaní, ktoré je obsahom skutkovej vety (S 3/2011). Tieto námietky dovolací súd hodnotí ako namietanie zisteného skutkového stavu. Dovolací súd na zdôraznenie opakuje, že obvinený môže podať dovolanie iba z dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, medzi ktorými však nie je možnosť namietat' nesprávne alebo nedostatočne zistený skutkový stav.

Vzhľadom na to, že dovolateľ Ing. N. G. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, najvyšší súd na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.